

Arrest

nr. 236 186 van 28 mei 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 19 september 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 september 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 januari 2020.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2020 met toepassing van artikel 3, zesde lid, van het bijzonder machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken.

Gelet op de pleitnota van 23 mei 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 september 2019 waarbij hun verzoek om internationale

bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

3. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 15 februari 2019 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast in dit geval rust op de verzoekers.

4.1. Het is in dit geval duidelijk dat verzoekers afkomstig zijn van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hun hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat verzoekers geen substantiële redenen hebben opgegeven die aantonen dat, ondanks hun afkomst van een veilig land, hun land van herkomst in hun specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.

In de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker I.P. genomen, stelt het Commissariaat-generaal dat niet ontkend wordt dat diens vader S.S. doodde (in 1999). De commissaris-generaal oordeelt evenwel vervolgens, op grond van zijn verschillende vaststellingen, dat verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij sinds die moord in een bloedwraak verwickeld zit met de familie van S.S. en hierdoor een risico loopt op vervolging of ernstige schade in Albanië. Om die reden slaagt verzoeker er evenmin in, zo wordt er aan toegevoegd, aannemelijk te maken dat zijn ongebornen zoon, zoals de echtgenote van verzoeker aanhaalt, eveneens een vrees voor vervolging zal kennen in Albanië, eens geboren.

Hoe dan ook dient te worden opgemerkt, zo vervolgt de bestreden beslissing, dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij voor de door hem aangehaalde problemen met de familie S. geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, ofschoon hij en zijn echtgenote verklaren nooit problemen te hebben gehad met de autoriteiten, aldus de commissaris-generaal. In dit verband wordt verwezen naar informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië en wordt op grond hiervan gesteld dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het kader van bloedvetes de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen voldoende

bescherming bieden en de redelijke maatregelen treffen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Op grond van het geheel van zijn bevindingen is de commissaris-generaal de mening toegedaan dat verzoeker, naast zijn ongeloofwaardig geachte asielmotieven, sowieso niet alle redelijkerwijze van hem te mogen verwachten stappen tot het verkrijgen van nationale hulp en/of bescherming van de in Albanië opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat hij aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor hem de enige overgebleven uitweg was.

De documenten die verzoeker neerlegt, zijn, zo wordt geoordeeld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

In de bestreden beslissing in hoofde van verzoekster D.P. genomen, wordt vastgesteld dat zij haar verzoek om internationale bescherming volledig steunt op de motieven die door haar echtgenoot P.I., thans verzoeker, worden uiteengezet, in het kader van wiens verzoek, zo wordt opgemerkt, een weigeringsbeslissing werd genomen –de motivering van die beslissing ‘verzoek kennelijk ongegrond’ wordt hernomen en geciteerd-, waardoor ook aan verzoekster internationale bescherming wordt geweigerd en haar verzoek om internationale bescherming eveneens kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

De commissaris-generaal weigert verzoekers internationale bescherming en beschouwt hun verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet. Hij besluit dat verzoekers geen substantiële redenen opgeven om hun land van herkomst in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming genieten in aanmerking komen.

4.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch zij ondernemen geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekers toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijven. Verzoekers beperken zich immers louter tot het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken en minimaliseren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter diens bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

4.3. Betreffende verzoekers' kritiek dat de commissaris-generaal de in artikel 57/6/1, §1, derde lid vermelde termijn van 15 werkdagen niet heeft gerespecteerd waarbinnen hij luidens die bepaling een beslissing neemt, dient erop te worden gewezen dat de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden. Het overschrijden van de voorgeschreven termijn heeft louter tot gevolg dat de in artikel 39/57, §1 van de Vreemdelingenwet vermelde beroepstermijn in casu geen 10 dagen, doch 30 dagen betreft. Het brengt echter geen bevoegdheidsverlies met zich mee en verzoekers kunnen dan ook niet worden gevolgd in hun stelling dat “(...) verliest de Commissaris-Generaal deze mogelijkheid c.q. bevoegdheid tot het nemen van de weigering van inoverwegingname wanneer de termijn van 15 dagen overschreden is”. Te dezen dient overigens aangestipt dat de bestreden beslissingen geen weigering tot inoverwegingname betreffen, doch het verzoek om internationale bescherming van verzoekers daarentegen door de commissaris-generaal kennelijk ongegrond wordt bevonden. Verzoekers beschikten thans dus over een beroepstermijn van 30 dagen, doch zij lichten in het verzoekschrift niet in het minst toe welke andere rechtsmiddelen zij zouden hebben aangewend en in welke mate hun verweer anders/uitgebreider zou zijn geweest indien zij hun beroep niet binnen de 10, maar binnen de 30 dagen zouden hebben ingediend.

4.4. Waar verzoekers in het verzoekschrift aanvoeren dat sociaal assistent B.S. op 27 augustus 2019 aanvullende stukken overmaakte aan het Commissariaat-generaal, met name 5 video-opnames en 1 administratief document, en erop wijzen dat “Onder stuk 2 wordt de e-mail van de betreffende assistent gevoegd waaruit de verzending blijkt”, stelt de Raad vast dat het betreffende door verzoekers als bijlage bij hun verzoekschrift gevoegde en als ‘stuk 2’ aangeduide document slechts een mail van de sociaal assistent naar verzoekers raadsman betreft, waarin deze stelt de betreffende documenten te hebben verstuurd. Echter, uit dit mailbericht van de sociaal assistent aan verzoekers raadsman blijkt niet en kan geenszins met zekerheid worden afgeleid dat de sociaal assistent daadwerkelijk stukken aan het Commissariaat-generaal zou hebben overgemaakt, zoals wordt voorgehouden, doch niet concreet en afdoende wordt bewezen.

In het verzoekschrift wordt in dit verband voorts gesteld dat “De raadsman van verzoekers zal de lijst van de video-opnames nog opvragen bij de sociaal assistent, alsook het bewijs van verzending aan de zetel van het CGVS”, doch tot op heden ontbreekt hiervan elk spoor. Bij gebrek aan enig concreet en overtuigend begin van bewijs van (de effectieve verzending van) voormelde documenten, kan verzoekers’ argumentatie hieromtrent niet worden aangenomen.

4.5.1. In zoverre in het verzoekschrift wordt betoogd dat “Verzoekers (inzonderheid I.) hebben omstandige en geloofwaardige verklaringen afgelegd nopens (het verloop van de) bloedwraak”, gaan verzoekers voorbij aan de verschillende concrete en pertinente vaststellingen in de bestreden beslissingen op grond waarvan verzoekers’ relaas en de door hen aangehaalde vrees niet aannemelijk en ongeloofwaardig worden bevonden.

4.5.2. Het feit dat, zoals thans wordt opgeworpen, verzoekers afkomstig zijn uit een regio in Albanië waar de traditie van de vendetta diep is ingeworteld in de samenleving, is geenszins van aard om de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen in een ander licht te plaatsen. Het komt namelijk aan verzoekers toe om hun verklaarde persoonlijke problemen en vrees in het kader van bloedwraak in concreto middels concrete elementen op een coherente en overtuigende wijze aannemelijk te maken, waar zij echter in gebreke blijven.

4.5.3. In het verzoekschrift wordt niet ontkend of betwist dat verzoeker I.P. nalië om tijdens zijn maandenlange verblijf in Griekenland in 2015 internationale bescherming aan te vragen en hij nadien vrijwillig terugkeerde naar Albanië, dit ondanks het feit dat hun familie beweerdelijk reeds sinds 1999 in een bloedwraak verwickeld zou zijn met de familie S., nadat zijn vader de genaamde S.S. in 1999 om het leven had gebracht.

Voorts wordt in het verzoekschrift erkend en bevestigd dat “verzoeker een enkele keer om de zoveel maanden een bezoek bracht aan een café”, in welk verband in de bestreden beslissingen overigens op goede grond wordt vastgesteld dat verzoekers’ onderlinge verklaringen hieromtrent niet overeenkomen doch incoherent zijn, een vaststelling waar verzoekers niet in het minst op ingaan en die alzo geheel overeind blijft.

In zoverre verzoekers er in dit verband op wijzen dat het feit dat verzoeker “een foto nam in het Albanees hooggebergte betekent uiteraard niet dat zijn belagers hem onmiddellijk kunnen treffen”, gaan zij eraan voorbij en wijst de Raad erop dat blijkens de informatie vergaard door het Commissariaat-generaal en vervat in het administratief dossier de Facebookpagina van verzoeker I.P. niet enkel foto’s toont van verzoeker in het gebergte (poserend bij zijn wagen) en aan de zee, doch tevens een foto bevat van verzoeker op een bankje in een dorp (met op de achtergrond water en enkele gebouwen, waarbij op een van de gebouwen een naam af te lezen valt, waardoor dit voor anderen een herkenbare plaats kan zijn of die locatie mogelijks op grond hiervan kan worden achterhaald). Het feit dat volgens verzoekers dit niet betekent dat de belagers van verzoeker hem konden treffen, neemt niet weg dat dergelijke foto’s bezwaarlijk te rijmen vallen met, doch geheel indruisen tegen verzoekers verklaringen stevast binnen te hebben moeten zitten en zich niet op straat te hebben kunnen begeven omwille van bloedwraak, en dat verzoeker door dergelijke foto’s (openbaar) op zijn Facebookprofiel te plaatsen het risico nam dat zijn belagers op de hoogte zouden komen van het feit dat hij zich af en toe buitenshuis begaf (en mogelijks zelfs van de plaats(en) waar hij naartoe trok). Verzoekers gedragingen stemmen dan ook, zoals ook de commissaris-generaal pertinent en op goede grond opmerkte, niet overeen met het gedrag van een persoon die een gegronde vrees voor vervolging heeft, en zeker niet met dat van een persoon die voorhoudt bloedwraak te vrezen.

4.5.4. De geloofwaardigheid van verzoekers’ verklaringen in een bloedwraak met de familie S. te verkeren, komt verder op de helling te staan door de vaststelling dat verzoeker I.P. nauwelijks informatie kan verschaffen omtrent de aanleiding ervan. De bestreden beslissingen duiden dienaangaande het volgende aan:

“Tot slot is het uiterst markant dat u amper informatie kunt geven over het ontstaan van de bloedwraak na de moord van uw vader S.(...) P.(...) op de heer S.(...) S.(...). Uw kennis over de moord is namelijk onbestaande, hoewel deze gebeurtenis uw gehele leven heeft bepaald, u heeft verhinderd verder te studeren, u jarenlang verplicht heeft binnen te blijven, u van woonplaats naar woonplaats heeft doen trekken en u uiteindelijk uw land van herkomst heeft doen uitvluchten (CGVS I.(...), p. 3-4, 6, 8). Gevraagd waarom uw vader de moord heeft begaan, antwoordt u zelfs dit niet te weten. Gevraagd het incident tot in het detail te beschrijven, haalt u aan te jong te zijn geweest op dat moment om u er iets van te herinneren (CGVS I.(...), p. 7). Wanneer dan wordt gevraagd naar details die terug te vinden zijn in het vonnis dat u neerlegt over de moord en waarvan u beweert deze te hebben gelezen, moet worden vastgesteld dat u deze evenmin kent. Zo weet u niet hoe uw vader zijn slachtoffer had ontmoet, weet u

niet of ze elkaar die dag reeds eerder hadden ontmoet, weet u niet dat ze beiden eerder die dag in een biljardzaal waren geweest, weet u niet wat er die dag allemaal is gebeurd en weet u niet wat uw vader na de moord exact heeft gedaan (CGVS I.(...), p. 11). Het is frappant dat u geen enkel begin van informatie kunt verschaffen over de moord van uw vader op S.(...) S.(...). Nochtans haalt u aan vooral te hebben gepraat met familieleden, in de dagen, maanden en jaren dat u verplicht diende binnen te blijven (CGVS I.(...), p. 7). Verwacht mag worden dat u dan ook de oorzaak van uw lijden tot in het detail zou bevragen en nadien zou kunnen recapituleren, indien u effectief in een bloedwraak zou zitten. U haalt echter aan genoeg te hebben genomen met hun mededeling dat uw vader iemand gedood had en u niet meer buiten mocht komen, wat niet ernstig is (CGVS I.(...), p. 7).” (eigen onderlijning)

Verzoekers jeugdige leeftijd ten tijde van de moord gepleegd door zijn vader biedt, in weerwil van verzoekers’ verzuchtingen, geen verklaring of verschoning voor de gebrekkige kennis in hoofde van verzoeker omtrent de omstandigheden van die moord. Van een persoon die, zoals verzoekers, verklaart uit vrees voor zijn of haar leven zijn/haar land van herkomst te hebben verlaten, hetgeen ontegensprekelijk een zeer ingrijpende beslissing vergt, en hiervoor internationale bescherming verzoekt, kan en mag nochtans een gedegen en gedetailleerde kennis en uitgebreide interesse worden verwacht omtrent belangrijke elementen in zijn of haar relaas, en in het bijzonder aangaande de gebeurtenissen die aanleiding hebben gegeven tot zijn of haar vlucht. Verzoeker blijft hier echter manifest in gebreke. De vastgestelde gebrekkige kennis in zijn hoofde omtrent de moord gepleegd door zijn vader, een gebeurtenis die blijkens zijn verklaringen meteen een enorme impact heeft gehad op zijn nog jonge leven en die zijn verdere leven heeft bepaald en nog steeds sterk beïnvloedt, mag bovendien ten zeerste verbazen, gelet op verzoekers verklaringen in de dagen, maanden en jaren na de moord van zijn vader op S.S., toen hij binnen diende te blijven, vooral te hebben gepraat met familieleden. Verzoekers totale onwetendheid klemt des te meer, gelet op het feit dat tal van zaken waarvan verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud niet op de hoogte bleek en waarvoor hij, op de vragen van de commissaris-generaal, het antwoord schuldig moest blijven eenvoudig weg te vinden/lezen zijn in het vonnis dat hij neerlegt met betrekking tot die moord. Dit wijst op een desinteresse in hoofde van verzoeker –welke niet kan worden verklaard of gerechtvaardigd door zijn jonge leeftijd ten tijde van de moord op S.- die niet te rijmen valt met het voorhanden zijn van de door hem beweerde vrees voor vervolging. Verzoekers manifest gebrekkige kennis en interesse met betrekking tot de moord van zijn vader op S.S., nochtans de kern van zijn vluchtrelaas, ondermijnt op ernstige wijze de ernst en geloofwaardigheid van zijn relaas en de ingeroepen vrees voor vervolging. Aan verzoekers’ verklaringen in een bloedwraak te zitten met de familie S. kan derhalve geen of nauwelijks geloof worden gehecht.

4.6. Zo alsnog geloof zou worden gehecht aan de door verzoekers aangehaalde bloedwraakproblematiek met de familie S. en hun verklaarde vrees dienaangaande, dient in navolging van het Commissariaat-generaal te worden vastgesteld dat verzoekers niet in concreto aannemelijk maken dat het hen dienaangaande aan nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten ontbreekt.

Verzoekers opperen op zeer algemene en niet onderbouwde wijze dat zij geen beroep kunnen doen op de hulp en bescherming door de Albanese autoriteiten, doch zij gaan evenwel niet in het minst concreet in op en laten alzo geheel na een ander licht te werpen op de motieven in de bestreden beslissingen op grond waarvan de commissaris-generaal pertinent heeft vastgesteld en geconcludeerd dat verzoekers niet aantonen dat zij voor de door hen aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, met wie zij blijkens hun verklaringen nooit problemen hebben gekend.

In zoverre verzoekers in dit verband opnieuw verwijzen naar stukken die zij naar het Commissariaat-generaal zouden hebben verstuurd, dient te worden beklemtoond dat een afdoende bewijs van die verzending ontbreekt en dat verzoekers daarenboven hebben nagelaten deze documenten in het kader van huidig beroep bij te brengen.

Zoals ook in de bestreden beslissingen op goede grond wordt geoordeeld, dient te worden vastgesteld dat los van het ongeloofwaardig karakter van verzoekers’ vluchtmotieven, zij sowieso allerminst aantonen de van hen redelijkerwijze en realistisch te mogen verwachten stappen tot het verkrijgen van nationale hulp en/of bescherming van de in Albanië opererende instanties te hebben uitgeput -gelet op hun nalaten de beweerde problemen ooit te hebben aangekaart en aangeklaagd bij de Albanese autoriteiten-, en dat zij derhalve allerminst aantonen dat het hen in hun land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert.

De Raad wijst er nog op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze

plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

4.7. Een loutere verwijzing naar de traditie van vendetta in Albanië, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

4.8. Verzoekers voeren verder geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

5. Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Met toepassing van artikel 39/73, § 4 van de Vreemdelingenwet, heeft de verzoekende partij voor de inwerkingtreding van het bijzondere machtenbesluit nr.19 van 5 mei 2020 gevraagd om gehoord te worden. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit heeft de verzoekende partij een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient te worden benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3.1. De Raad stelt in voorliggende zaak vast dat verzoekende partijen in de pleitnota van 23 mei 2020 geen concrete elementen bijbrengen die afbreuk doen aan de in voormelde beschikking opgenomen grond nu zij in wezen niet verder komen dan het summier hernemen van bepaalde argumenten zoals uiteengezet in het verzoekschrift.

Verzoekende partijen stellen tevens bij onderhavige pleitnota een printscreen te hebben gevoegd van de video-opnames, doch de Raad stelt vast dat verzoekende partijen hebben nagelaten dit document daadwerkelijk toe te voegen aan de pleitnota.

In de opnames, zo werd in het initieel verzoekschrift aangeduid, wordt de corruptie binnen de Albanese politie en de magistratuur aangekaart en wordt aan de hand van concrete voorbeelden en video-opnames aangetoond hoe ambtenaren worden omgekocht en tegen betaling een vrijlating wordt bekomen. Dient echter te worden vastgesteld dat deze opnames geen betrekking hebben op de persoonlijke situatie van verzoekende partijen en zij met deze video-opnames, in de mate deze bestaan, niet *in concreto* aantonen dat zij geen bescherming kunnen aanvragen omdat er corruptie zou worden gepleegd. Het Commissariaat-generaal erkent overigens dat corruptie een pijnpunt blijft in Albanië. Niettemin moet worden vastgesteld dat ook hier de nodige stappen werden/worden gezet. De bestreden beslissing duidt dienaangaande het volgende aan: *"Zo worden bijvoorbeeld agenten van andere regio's ingeschakeld om te vermijden dat er een te nauwe band bestaat tussen de politie en de betrokken burgers. Hoe dan ook blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werd het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan."*

Verzoekende partijen gaan met hun betoog overigens volledig voorbij aan de gedane vaststelling dat hun manifest gebrekkige kennis en interesse met betrekking tot de moord van verzoekers vader op S.S., nochtans de kern van hun vluchtrelaas, op ernstige wijze de ernst en geloofwaardigheid van hun relaas en de ingeroepen vrees voor vervolging ondermijnt. Aan de verklaringen van verzoekende partijen in een bloedwraak te zitten met de familie S. kan derhalve geen geloof worden gehecht waardoor een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in hun land van herkomst *in se* irrelevant is.

3.2. Verzoekende partijen geven voorts aan dat zij door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden geïnformeerd dat bepaalde stukken uit hun dossier ontvreemd werden. Zij stellen dat hun raadsman verzocht heeft bijkomende toelichting te verschaffen nopens de omstandigheden van deze diefstal, doch heeft op heden nog niets ontvangen. Zij voeren aan dat *“Voor een beoordeling van onderhavige zaak is het noodzakelijk minstens aangewezen dat de Raad en de raadsman van verzoekers deze informatie eerst kennis zouden kunnen nemen van alle inlichtingen en stukken m.b.t. de diefstal van het dossier. Een antwoord op volgende vragen is essentieel: welke stukken werden gestolen uit het dossier, in welke omstandigheden (gerichte diefstal op het dossier van verzoekers ?), identiteit daders,....”*.

Met betrekking tot de diefstal van het werkmapje van de magistraat (kopie verzoekschrift en kopie bestreden beslissing, en kopie beschikking), kan toegelicht worden dat de tas van de magistraat op de trein gestolen werd met daarin 10 mapjes waaronder deze van verzoekende partijen.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS